

[L. D. Rasmussen.]

frihed overfor sindssyge eller aandssvage Personer, og jeg vil derfor anbefale denne Affattelse. Det maa nemlig samtidig erindres, at der i Henhold til Forslagets § 73 af Retten kan træffes Sikkerhedsforanstaltninger overfor den paagældende Person.

§ 18 omhandler Personer, der ved den straffbare Handlings Foretagelse befandt sig i en ved mangelfuld Udvikling, Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælseverne betinget varigere Tilstand, der dog ikke er af den i § 17 angivne Beskaffenhed — altsaa ikke fuldstændig Sindssyge. Denne Bestemmelse er næsten lig den nugældende Bestemmelse i Straffelovens § 39, den saakaldte Taabeparagraf. I Princippet er Forslaget af 1924 og Forslaget af 1928 ens, men det foreliggende Forslag har i andet Stykke et nyt Punktum, der foreskriver Fremgangsmaaden, hvis det under Straffens Udtaaelse findes heldigst for den dømte, at Straffen afbrydes. Jeg er ikke helt sikker paa, at denne Bestemmelse overhovedet er paakrævet, da Justitsministeren har Bemyndigelse til at søge Straffertogivelse eller Benaadning; det kan maaske heller ikke skade, at den staar der, men der bør dog foretages en Ændring.

Hvis Ledelsen af den paagældende Anstalt eller Anstaltsafdeling under Strafuldbyrdelsen finder, at en Fortsættelse af Opholdet vil være unyttigt eller endog medføre Fare for alvorlig Forværrelse af den dømtes Tilstand, bliver Sagen efter Begæring af Direktøren for Fængelsvæsenet paa ny at indbringe for Retten. Jeg finder det ikke nødvendigt at sætte Retsmaskineriet i Gang i den Anledning, thi det ligger i Sagens Natur, at naar de nævnte Forudsætninger er til Stede, vil der fra Fængelsdirektøren ikke komme til at foreligge et Enten-Eller, enten Straffens Fuldbyrdelse eller dens Afbrydelse, men der vil foreligge Forslag eller Henstilling om Afbrydelse af Strafsoningen ledsaget af den krævede Lægeerklæring, og paa Grundlag af dette Materiale vil Justitsministeren lige saa godt kunne afgøre den Strafafkortning, som Ministeren i andre Tilfælde af samme Art har Myndighed til at træffe Afgørelse.

Hvad angaar § 26 om Medvirken, foretrækker jeg § 27 i Lovforslaget af 1924,

der er generel, og som derfor ikke saaledes som 2det Stykke i den foreliggende § 26 nødvendiggør særlige Bestemmelser paa forskellige Steder i Loven med Hensyn til udenforstaaendes Medvirken til Krænkelse af særlige Pligtforhold. Her opstaar der i Forslaget en vis Mangel paa Princip eller en for mange Mennesker uforstaaelig Uensartethed paa dette Omraade.

Der findes saaledes udtrykkelige Bestemmelser om Straf for udenforstaaende i § 282, 2det Stykke, i Tilfælde af Forledelse til Besvigelse af Fordringshavere, men der findes ikke tilsvarende Bestemmelser for falsk Forklaring for Retten, for Utroskab eller Underslæb. Der vil heller ikke være mange Mennesker, som forstaar, at den udenforstaaende Deltager i en Blodskamsforbrydelse straffes med fuld Gerningsmands-Straf, medens der ikke er fastsat nogen Straf for en udenforstaaende, der medvirker til, at en Person har Samleje med sit mindreaarige Adoptiv- eller Plejebarn.

At medvirke til Krænkelse af et særligt Pligtforhold maa, synes jeg, være lige saa strafbart som al anden Medvirken til en Forbrydelse, men der maa ogsaa være den samme eventuelle Strafnedsættelse som i andre Tilfælde, altsaa ganske som Kommissionens Flertal har foreslaaet det, og som Lovforslaget af 1924 har optaget det.

De formildende Bestemmelser i Stykke 3 kan jeg tiltræde; ogsaa den nye Slutningsætning om Uagtsomhed som formildende Grund, en Bestemmelse, der ikke fandtes i Forslaget af 1924.

§ 33 indeholder Bestemmelser om, at offentlig Paatale overfor unge Mennesker kan frafalde paa Betingelse af, at den paagældende undergives Værgeraadsforsorg eller anden betryggende Forsorg, naar Justitsministeren eller med hans Samtykke Rigsadvokaten bestemmer det. Ærede Medlemmer har for ganske nylig staaet overfor et Forslag om Ændring af Straffeloven, og vi har senest i Dag vedtaget dette Lovforslag ved anden Behandling. Maa jeg først yde min Paaskønnelse af, at den indskrænkende Bestemmelse i „Midlertidig Lov af 1. April 1911 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen“, som betegnes ved Ordene: „ikke vil overstige en lavere Grad af Straf-arbejde“, er forladt ligesom i Forslaget af